

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

35/2017

6. prosince 2017

ročník 102

cena: 13 Kč

Příští číslo vyjde
20. prosince 2017

Z obsahu

* Jak andělé odnesli Pradu

* Dějeprava za dvanáct korun

Poselství k 2. neděli adventní

TRPĚLIVOST AŽ DO PŘÍCHODU PÁNĚ
LIST JAKUBŮV 5,7-8

Kdy už přijde Ježíš? Nepřišel 25. prosince, jak by se mylně dalo usuzovat z mnohých křesťanských církví a rodin. Pokud byste si vymysleli další teorii s konkrétním datem druhého příchodu Zachránce Ježíše, našli byste mnoho posluchačů. Možná jsi i ty sám podlehl obavě z nějakého konkrétního data konce světa, či Ježíšova příchodu. Bůh nám však jasně zjevil v Bibli, že ten okamžik nezná ani Boží Syn, jen Otec. My jsme však netrpělivi ať už se jedná o

frontu u pokladny, či čehokoliv jiného včetně druhého příchodu Mesiáše. Naštěstí nás nebeský Otec zná, a proto nám zanechal více upozornění, že datum se nedovíme, ale máme být stále ve střehu. To je však obtížné, protože ve střehu máme být třeba i desítky let.

V uvedeném biblickém textu je zmínka o zemědělcích, samozřejmě v Izraeli, či lépe řečeno na Blízkém Východě, kde je nedostatek vláhy. My v Česku podzimní deště vnímáme často negativně a z češtinářských diktátů si pamatujeme souloví podzimní plískanice. Tohle období vlezlé zimy zrovna nevyhlížíme, ačkoliv i k nám se přiblížil nedostatek vody. Možná obraz o zemědělcích lépe pochopíme, když si uvědomíme, že vlastně šlo o čekání na dobrý výnos. Bude vláha, bude dobrá úroda. Nebude dešť, bude bída. Investoval jsem do něčeho a čekám na dobrý výnos, čekám dobré podmínky. Nebudou-li dobré podmínky, nejenže nebudu mít výnos, ale utrpím i škodu. Výzva k trpělivosti je namísto burzovním makléřům i kristovcům. Věříš v Ježíše jako svého Zachránce, je Pánem tvého života? Potom očekáváš, že se jednou vrátí, jak to zaslíbil. Je namís-

tě žít každý den s tím, že se s ním mám setkat a nemám se před ním za co stydět. Jinak řečeno, setkávám se s ním každý den a žiji v jeho blízkosti, proto se neobávám okamžiku, kdy mne odvolá, nebo kdy přijde podruhé.

Potřebujeme výzvy k trpělivosti nejen 4 týdny v roce, ale celý rok. Doba adventu je lidský výmysl. Máme rádi svátky, atmosféry, zažít něco jiného. Líbí se nám třpytivé výzdoby obchodů, vánoční trhy, ale upřímně, s Pánem Ježíšem Kristem to nemá nic společného. Celý Jakubův dopis je znám výzvou k činné víře. Pokud naše víra v Ježíše nemá dosah do našich každodenních životů, není to víra, je to prázdné prohlášení. Chci nás povzbudit k následování Ježíše nejen v závěru kalendářního roku, ale každý den. On přijde. On přišel. On je skrze Ducha Svatého přítomen. Je v tobě? Je v našich každodenních životech? Je přítomen v našem přístupu k majetku, práci, rodině, přírodě? Pustíme ho do našich životů, do všech oblastí, kde jsme netrpělivi.

Erik Poloha, kazatel
sboru Bratrské jednoty baptistů
Praha 2-Vinohrady

Adventní očekávání

Advent je dobou očekávání - očekávání Vánoc, a především očekávání Krista. Jak dnes očekávat Krista, tomu lze různě rozumět. V církevní tradici adventní očekávání se vztahovalo především k Jeho druhému příchodu. To se promítá i do tradičně čtených evangelijních textů, mezi nimiž je i známá "evangelijní apokalypsa" (Mt 24, Mk 13, L 21).

Vzpomínám si, když před padesáti až šedesáti lety jako horlivý mladý křesťan jsem vyhledával rozhovory s lidmi, kteří šli po cestě víry déle, a věděl jsem, že víra v Krista je pro ně opravdu důležitá, nejednou se řeč stočila právě na druhý Kristův příchod. Písmo o něm svědčí, ale dnes si uvědomuji, že není naší věcí si o něm vytvářet nějakou konkrétní představu (Mt 24,23; proti vytváření takových představ se staví i druhé přikázání Desatera - Ex 20,4). V době svého mládí jsem se setkával u různých sester a bratří s jeho rozmanitými představami. V současné době, podobně jako Boží soud, se asi dost z křesťanského uvažování vytrácí.

Evangelista Lukáš (12,54b-57) zaznamenal Ježíšova slova, která motivují k rozpoznávání znamení doby: "Když vidíte od západu přicházet oblak, hned říkáte: 'Blíží se liják,' a je to tak. Když fouká jižní vítr, říkáte: 'Bude horko,' a bývá. Pokrytci! Umíte rozeznat úkazy na zemi i na nebi; jak to, že nerozeznáte, jaký je teď čas? A proč ani sami nepoznáte, co je správné?" A jaký je teď čas? V Matoušově podání evangelijní apokalypsy (24,37-39) čteme Ježíšova slova: "Jak bylo za dnů Noemových, tak bude i při příchodu Syna člověka. Stejně jako ve dnech před potopou jedli a pili, ženili se a vdávaly se až do dne, kdy Noe vešel do archy, a ničeho si nevšimli až do chvíle, kdy přišla potopa a všechny smetla, tak to bude i při příchodu Syna člověka." Ze starozákonního kontextu je zřejmé, že Pán Ježíš zde má na mysli nezřízené jedení a pití (podle barvitějšího kralického překladu nejedli, nýbrž "žrali") a živelné sexuální vztahy. Nejsou dnešní nevázaný sex provázený opouštěním instituce manželství a místy i nerespektováním onoho úžasného párového či dvojpohlavního principu, který prostupuje celou Bohem stvořenou živou přírodou, v naší civilizaci tak běžné trestuhodné plýtvání a zneužívání Božích darů, sobectví nabývající nebyvalých rozměrů (říká se mu zpravidla respektování ekonomických zákonů), naprostý nedostatek pokory (nazývaný asertivitou) a mnohé další současné jevy zřetelným znamením doby?

Když v adventu myslíme na první Kristův příchod, připomínáme si, jak učení znalci Božího zákona byli nepřipraveni. Nepoznali, že se naplnil čas.. Jak je tomu s Kristovou církví dnes? Ježíš říká (Mt 24,44): "Proto i vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete." A této žádoucí připravenosti může napomoci sledování toho, co se děje, prizmatem Písma. Jádrem biblické zvěsti je láska. Ale víme, že Boží láska k člověku a světu vede přes kříž. Boží milost je drahou milostí. Bůh ve své lásce k nám lidem mluví. Nasloucháme mu? Mluví i prostřednictvím znamení doby. Ta připomínají, že se čas naplňuje. Připomínají to proto, abychom se těsněji přimkli ke Kristu, abychom si s novým důrazem připomněli, že on nás posílá být jeho svědky. Šířit poselství o jeho lásce, k níž patří úzká cesta za ním. Kéž i letošní Advent a Vánoce přinesou duchovní obohacení nám i všem těm, s nimiž se setkáváme.

Jiří Nečas

Potřeba dlouhého dechu

Zachariášův chvalozpěv (L 1,67-79) se zrodil a uzrál v době nuceného mlčení. Nyní však tryská plně v okamžiku, kdy se kněží - a zároveň i prorokovi - navrátila konečně zpátky řeč. „Ihned se uvolnila jeho ústa i jazyk a on mluvil a chválil Boha“ (L 1,64).

Zachariáš nebyl nijak vnitřně připraven na andělské zjevení shůry. Na poselství, které mu bylo osobně, zcela adresně určeno. Ve stáří se mu má narodit syn. Copak je však něco takového vůbec možné? „Jsem stařec a moje žena je pokročilého věku“ (L 1,18). Možná, že si teď v du-

chu řekneme: Zachariáš má dobrý, oprávněný důvod ke chvalozpěvu. To my jsme na tom dnes podstatně hůře. Když máme možnost konečně promluvit - snad rovněž po delší době mlčení - co asi nejspíše vyjde z našich úst? Bude to klad a vděčnost, potěšlivé slovo pro druhé, anebo spíše nářek a lamentace, netvůrčí kritika a kupa stížností? To, čeho je všude kolem nás stále plno?

Spása není vždy stejně daleko nebo stejně blízko. Každá chvíle také nemá stejnou kvalitu a hodnotu. Jsou okamžiky a hodiny plné a napěchované až k prasknutí, ale jsou

i časy pustoty a prázdnoty. Apoštol píše: „Nyní je nám spása blíže, než byla tenkrát, když jsme uvěřili“ (Ř 13,11). Jistě - Bůh mluvil naléhavě i v minulosti, dával nadějná zaslíbení. Oslovení se nicméně museli vždy pořádně dlouho procvičovat v trpělivosti. Bez dlouhého dechu to ve víře prostě nikdy nejde. Sprinteři budou rozhodně zklamáni.

Mezi lidmi v úzkých, ba nejužších vztazích, je také potřeba postupného zrání, poznávání a dorůstání. K nadějně známosti patří, když jdou spolu dva lidé určitý kus cesty. A to

Dokončení na str. 2

AKTUALITA: Z KONFERENCE K 70. VÝROČÍ SVĚCENÍ ŽEN V CÍRKVI ČS. HUSITSKÉ

Ve spolupráci s Husitskou teologickou fakultou si Církev československá husitská připomněla 70. výročí kněžského svěcení žen. Třídenní oslavy byly zahájeny mezinárodní konferencí "Žena vysvěcená", kterou ve dnech 23. a 24. listopadu uspořádala Husitská teologická fakulta, kde mj. Jan B. Lášek uveřejnil historii kněžského svěcení žen v Církvi čs. husitské a Petr J. Vinš v přednášce "Svěcení žen spojuje i rozděluje - případ Anglikánského společenství a Utrechtské unie starokatolických církví" zmínil i první starokatoličku, která v nouzi přijala kněžské svěcení už v době druhé světové války, kdy nebyl nikdo, kdo by mohl vysluhovat svátosti místnímu společenství. Po válce se služby vzdala, ale v devadesátých letech minulého století se do služby znovu vrátila.

Sarah Banhardt promluvila o dlouholetém zápase žen za

Dokončení na str. 2

PRŮZKUM: 66 PROCENT DOTÁZANÝCH SE VYSLOVILO PRO ZDANĚNÍ PENĚŽITÉ ČÁSTI CÍRKEVNÍCH RESTITUCÍ

Dvě třetiny lidí souhlasí s případným zdaněním peněžité části církevních restitucí. Proti je čtvrtina dotázaných. Nejčastěji se zdaněním náhrad nesouhlasí lidé s vyšším vzděláním a voliči KDU-ČSL. Významně více podporují zdanění peněžitých částí restitucí voliči ANO, SPD a také lidé, kteří volili Miloše Zemana v prezidentské volbě, vyplývá to z průzkumu, který pro Český rozhlas udělala agentura Median v půlce listopadu.

Otázku možného zdanění církevních restitucí oživil po volbách předseda vítězného hnutí ANO Andrej Babiš. Tento požadavek, coby jednu z podmínek tolerance vlády Andreje Babiše (ANO), vznesli rovněž komunisté. K návrhu se hlásí také čtvrtá nejsilnější zastoupená strana v poslanecké sněmovně – SPD Tomia Okamury. „Tento návrh prosazujeme již z minulého volebního období,“ okomentoval předseda SPD v polovině listopadu návrh pro Lidové noviny. Z celkového počtu 1081 respondentů na otázku „Má se zdanit peněžitá část církevních restitucí?“ 43 procent odpovědělo rozhodně ano, 23 procent spíše ano. Rozhodně ne zvolilo pouze 12 procent dotázaných, 13 procent uvedlo spíše ne. 9 procent vybralo jako odpověď možnost nevím. Před volbami do poslanecké sněmovny v roce 2013 na otázku, zda hnutí ANO souhlasí se schválenou podobou zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi, tehdejší lídr pro Vysočinu a první místopředsedkyně politického hnutí Věra Jourová řekla: „Souhlasíme, zákon nespochybňujeme a nechceme revidovat, ostatně je ‚posvěcen‘ i Ústavním soudem. Spoléháme však na nestrannou a profesionální rozhodovací činnost soudů ve sporných případech.“

Od poloviny listopadu 2013 začal předseda hnutí Andrej Babiš kritizovat inflační doložku k církevním restitucím. „Mě samozřejmě překvapuje, že je tam ta inflační doložka. Minimálně při vyjednávání (o restitucích) se měl stát snažit o to, aby ta částka tam byla stanovena jako fixní,“ uvedl tehdy Babiš. Neodhadl, o kolik se částka v nadcházejících letech právě kvůli inflaci zvýší. Dodal k tomu jen, že to „není málo peněz“. V roce 2016 při projevu na mimořádné schůzi Sněmovny k případu Farmy Čapí hnízdo využil Andrej Babiš při své obhajobě mimo jiné kritiku církevních restitucí. Označil je za „malou domů“ pro Miroslava Kalouska a strany, které je podpořily.

podle www.christnet.eu

CVVM: NEJVĚTŠÍ DŮVĚRU Z INSTITUCÍ MÁ ARMÁDA, NEJMENŠÍ CÍRKVE V říjnu 2017 byla součástí pravidelného šetření CVVM otázka zjišťující důvěru občanů ve vybrané společenské instituce.

Největší důvěře ze zkoumaných veřejných institucí se těší armáda (66 %) a policie (64 %), nejméně lidé důvěřují církvím (24 %), tisku, televizi a neziskovým organizacím (30-35%). U soudů a bank převažuje důvěra (53 % důvěřuje), u odborů velmi mírně nedůvěra, v hodnocení rádia, výzkumů veřejného mínění a internetu je podíl odpovědí statisticky vyrovnaný. Po výrazném propadu důvěry občanů k církvím, ke kterému došlo v druhé polovině roku 2012, a po následném mírném vzestupu, důvěra k nim kolísá na úrovni okolo jedné čtvrtiny.

podle ČTK

AKTUALITA: Z KONFERENCE K 70. VÝROČÍ SVĚCENÍ ŽEN...

Dokončení ze str. 1 zrovnoprávnění v Evangelické zemské církvi v Bádensku a Zuzana Svobodová přiblížila současnou diskusi o ženském svěcení v Římskokatolické církvi. Mezi další zajímavosti patřila přednáška o cestě žen ke svěcení v Jihoafrické republice nebo o svěcení žen ve starokatolických církvích. Pro většinu přítomných to opravdu byly jen zajímavosti, protože v Církvi čs. husitské je žena za stolem Páně naprosto běžnou záležitostí.

Mezi hosty na konferenci byl mj. i Daniel Ženatý, synodní senior Českobratrské církve evangelické a nově zvolený předseda Ekumenické rady církví, zástupci Slovenské evangelické církve a.v. i zástupci některých německých zemských evangelických církví.

Poslední den byl zahájen bohoslužbou v Husově sboru v Praze-Dejvicích, kterou vedli patriarcha Tomáš Butta, emeritní biskupka Jana Šilerová a farářka Lenka Selčanová. Dialogickým kázáním posloužily farářky Jaroslava Böhmová a Erika Oubrechtová z Dobrušky, které si tak vlastně symbolicky předávaly službu.

V Husově sboru v Dobrušce je sousoší Františka Bílka s názvem Já jsem vzkříšení, které už oslovilo mnoho náostěvníků. „Jedná se o sousoší dvou postav velmi blízko u sebe, kdy ona se k němu obrací celým svým tělem a on hledí dopředu. Žena, která hledí na Krista a něco se v její tváři změnilo - je tam naděje, je tam přijetí a je tam plné důvěrné vydání se. Pro mne, když jsem se s naším sborem seznámila a tuto sochu si zamilovala, byla tou ženou - za všechny ženy Samařanka od Jákobovy studny,“ uvedla Erika Oubrechtová. “

„Je to Františkem Bílkem mistrovsky zpracovaný sošný symbol všech žen vyznávajících a následujících Krista,“ dodala Jaroslava Böhmová. „Za tímto symbolem se však skrývá každodenní reálný život, plný různých osudů a údelů tak, jak nám o tom Písmo svědčí. Jsou to ony nám dobře známé příběhy a obrazy z evangelií - ženy z různých prostředí a v různých situacích: - Marie a Marta při úmrtí jejich bratra Lazara, Marie Magdalská pod křížem a u Ježíšova hrobu a řada dalších. Jednu z nich Samařanku – ženu pohnutého života a zřejmě tehdy dosti běžného údelu si Kristus vybral pro zoláštní poslání. Samařská žena uvěřila, přijala Ježíše za Spasitele a o tomto zdroji nového života šla svědčit lidem.“

„Tato samařská žena je k němu přivádí a to další, jejich vztah s Kristem, je na nich. Žena farářka možná i díky své komplikovanější životní situaci přivádí ostatní k Hospodinu a to další je na nich,“ popsala kněžskou službu Erika Oubrechtová.

Odpolední program pak uzavřely ženy - farářky, které seznámily účastníky s dalšími aspekty duchovenské služby. Všichni pak měli možnost vyslechnout vzpomínky vnuka první vysvěcené ženy s úplným teologickým vzděláním Nadi Brázdilové, od jejíhož svěcení uplynulo právě 70 let.

Helena Bastlová

Potřeba dlouhého dechu

Dokončení ze str. 1

dříve, než si řeknou vskutku, vědomě, závazně i odpovědně „ano“. I Bůh jde s námi cestou, která má své určité zastávky a zatáčky, zúžení i nebezpečné zákruty a srázy. Také však i místa, z nichž se otevírá krásný a široký výhled do dalekého kraje. Copak můžeme od Pána Boha chtít, aby nám byl plně a cele k dispozici kdykoliv si zamaneme; a aby plnil na počkání naše lidské objednávky, zakázky a přání?

Až když uhodí ta pravá Boží hodina, až přijde Boží čas, pak můžeme říci naplno spolu s apoštolem: „Nyní se naplnil stanovený čas“ (Ga 4,4). „Hle, nyní je čas příhodný, nyní je den spásy“ (2 K 6,2).

Zachariáš stojí před oním pomyslným prahem, ocitá se kdesi na rozhraní. Nicméně už ví, že sám Bůh dává věci do pohybu. Prorocství znovu ožívá. Od dob Malachiášových, a to znamená: po několik dlouhých staletí – usnulo. Nyní se však znovu a čile probouzí. I to je neklamným znamením něčeho mimořádného a vskutku nevšedního; znamením času spásy, času napěchovaného vyložene až k prasknutí.

Mesiáš má znovunastolit zašlou slávu Davidova království. Naplní dávna kýžená a vroucně vyhlížená očeká-

kávání. Křesťanská církev však vyposlouchává ze Zachariášova liturgického žalmu cosi ještě víc. Jistě – nepřáteli Izraele byli Egypťané, Filištínci, Babylóňané, Assyřané či Římané. Ti všichni se zapsali záporně do dějin Božího lidu. Ježíšův zápas však nesměruje, nemíří proti nějakému konkrétnímu člověku či národu. Míří docela jinam a také podstatně hlouběji. Cílí k onomu nepříteli, jehož exponenty zde na zemi jsou ti, kdo druhé utiskují a vykořisťují. Apoštol píše výrazně: „Nevedeme svůj boj proti lidským nepřítelům, ale proti mocnostem, silám a všemu, co ovládá tento věk tmy, proti nadzemským duchům zla“ (Ef 6,12). Vztah k Bohu není rozhodně narušován jen či především zvnějšku. Všelijaká ateistická propaganda nedávno minulých let nebyla pro církev tím hlavním ohrožením. Je velmi laciné a věci zcela nepřiměřené, jestliže současnou situaci církve vysvětlujeme dobami minulé komunistické nepřízně. Takový pohled je mělký i alibistický. Církev přestala být u nás už před čtvrt stoletím pronásledována. Jít do kostela už není vnějšně riskantní. Ale – naplnily se kostely a katedrály?

Vnější svoboda automaticky nena-

Společné stretnutia českých a slovenských evanjelických farárov v rokoch 1946 – 1951

Dodatok k článku „Spolupráca českých a slovenských evanjelikov v rokoch 1918 – 38 (KJ 102(32), 4 (2017))“

Rokom 1938 bola prerušená nádejne rozbehnutá spolupráca českých a slovenských farárov, ktorá však nezamkla a pokračovala po skončení 2. svetovej vojny. Tu podávame výber z rozsiahlejšej práce Pavla Proksu „Od Hurbana k Struhárikovi - Pastoriálne konferencie v rokoch 1871 – 1952“. Trnava 2003; ISBN 80-968952-0-6.

* Skalica 30. 4. – 1. 5. 1946

Po vojne pozval Ján Ďurovič českých a slovenských evanjelických farárov opäť do Skalice. K 27 českobratrským a 42 ev.a.v farárom pribudli aj 3 farári Kresťanskej reformovanej cirkvi na Slovensku. V Prehlásení sa toto voľné združenie evanjelických farárov osvedčilo okrem iného že a) nadväzuje na tradície a spoluprácu z minulosti

b) cieľom porád je vzájomné poznávanie a duchovné obohacovanie c) v spoločnom vedeckom časopise ide o ekumenické zbližovanie d) v duchovnom ohľade chceme zachovať husitsko – reformačnú líniu, e) podávame ruku aj iným konfesiam

* Všetín 30. 4. – 1. 5. 1947

Na tejto už 14 schôdzke zvestou slova Božieho poslušil Peter Boor, konferenciu otvorili Jan Dus, predseda Svazu českobratrského duchovenstva a Ján Ďurovič. Oba ja zdôrazňovali to, čo nás spája a čo musíme zachovať ako odkaz minulosti. Štěpán Šoltész prednášal na tému „Církev, duchovní a teologie“ a Ladislav Jurkovič „Církev podľa slova Božieho“. Viac sa debatovalo o chystanej spoločnej revue; o jej príprave referovali br. Jeschke a Kátlovský. Okrem tejto schôdze sa v r. 1947 konala aj teologická konferencia, na ktorej o.i. prednášal aj Dr. Rudolf Řičan o „Českom protestantizme v druhej polovici 19. storočia“. Publikáciu o tejto konferencii vydal Transciscus v r. 1948 pod názvom “Vedou k viere”.

* Trenčín 29. a 30. 5. 1948

Konferencie sa zúčastnilo 120 evanjelických duchovných. Od tohto roku sa Voľné združenie čbr. a ev.a.v. kňazov konstitovalo ako Konferencia evanjelických duchovných (KED) a v tom istom roku bolo

vydané prvé číslo „Theologia evangelica“ pod redaktorstvom J. L. Hromádku, J. Beblavého, J. Ďuroviča a R. Řičana.

Na vnútornomisijnej slávnosti svedectvom o Kristu poslušil Václav Kejř z Nového Města na Moravě (Ž 12,6-7). Konferenciu pozdravili Viktor Hájek, náměstek synodního seniora, Fedor Ruppeldt, biskup Západného dištriktu, Ján Dus za čbr. duchovenstvo, Ján Čontofálský za Kresťanskú reformovanú cirkev, Juraj Walach za Sliezsku ev. a. v. cirkev a Igor Bella, predseda synody Sion v USA.

„O vývoji ústavnopravných pomerov evanjelických církví v ČSR“ prednášal Pavel Neckár, o „Ekumenických snahách kresťanstva so zreteľom na naše cirkvi“ František Bednář a Fedor Ruppeldt.

Pri reorganizácii KED bol zvolený za predsedu Ján Ďurovič, Jan Dus za podpredsedu, Miroslav Šourek, Miroslav Rodr za členov výboru a Ladislav Jurkovič za zapisovateľa.

Zanietené sa debatovalo aj o našich repatriantoch z Maďarska, Rumunska, Bulharska ktorí boli rozptýlení v pohraničí celej republiky.

* Zlín 1949

V Zlíne „O vzájomnej službe konfesii“ (augsburská, bratská, helvétska, česká) prednášali profesori Ján Beblavý a Rudolf Řičan. V oboch prednáškach bola zreteľná výzva, že aj v tomto bode sa treba hlbšie a lepšie poznávať, študovať a potom si aj navzájom slúžiť tými pokladmi a hodnotami, ktoré sú v týchto vyznaniach obsiahnuté. Na základe týchto prednášok bola vydaná publikácia „Čtyři vyznání“. V zásadných veciach sa totiž úplne zhodujú a v mnohom sa dopĺňajú.

* Žilina 30. 4. – 1. 5. 1950

Predposledná konferencia - najpočetnejšie navštevovaná. – 150 účastníkom slovo Božie zvestoval Jan Dus (Zj 1,16-18). Už bolo zrejmé, že cirkev po vynesení zákonov o hospodárskom zabezpečení cirkvi čaká obdobie vykoľajenia. Signálom k tomu boli aj prednášky Dr. J. L. Hromádku „O spoločných úlohách našich evanjelických cirkví“ a potom „Poslanie a zodpovednosť na-

pravi narušený vzťah človeka k Bohu. Kdo v živote prestal počítať s Bohom ten sa naopak dostáva do stále nových a nových závislostí. Lidská bída je v zabrednutí do sobeštrednosti. Proto nespočívá spása jenom ve vnějším osvobození. Je v něčem hlubším. A sice: v odpuštění hříchů. Existuje prostě hlubší zotročení než jen z rukou vnějších protivníků. Pravá záchrana je v odstranění všeho toho, co se staví do cesty mezi člověka a jeho Tvůrce.

Když se modlí Zachariášův žalm křesťanská církev, pak vidí ve Vykupiteli Krista. On nastoluje novou situaci. A my už nemusíme nikam utíkat. Naopak – smíme přijít. Vždyť Kristus sám přichází k nám a za námi. Jde nám vstříc. Mesiášský posel Jan bude odkazovat k tomu, který přichází. K tomu, který nás „navštíví“. Přípravuje mu obětavě cestu. Naléhavé volání ke změně životní orientace zaznívá i v církvi. Programem toho, který přichází, je spása a pokoj. Pán staví naše kroky na cestu pokoje a usmíření. Nejde tudíž jen o cíl, ale i o klikatou cestu k němu. Pokojné cesty umožňuje v současném rozbouraném světě právě Kristův příchod. V církvi, i ve společnosti.

Jaroslav Nečas

ších církví v prevratových časoch“. Tvrdil, že liberálna epocha už odchádza, že my sa nesmieme obzerať len naspäť, ani sa nestarčí ukryť akoby za Maginotovu líniu a tam prečkať. Nám je potrebná duchovná ofenzíva a s prorokmi formovať srdcia zhavosťou viery. Na druhý deň prednášali Dr. Řičan a Dr. Ďurovič o duchovnej piesni ako našom spojiwe, ktorého základom je Tranovského kancionál. Hovorilo sa aj o nových spevníkoch, o založení Tranovského bohosloveckej fakulty, vydávaní spoločného homiletického časopisu pre všetky štyri cirkvi, poriadani spoločných teologických kurzov... To boli očakávania. Ale medzi poslucháčmi boli aj ľudia, ktorí zorganizovali „palácovú revolúciu“, keď v septembri 1950 na Slovensku zlikvidovali Všeobecnú vnútornomisijnú pastoraľnu konferenciu i Lutherov spolok evanjelických kňazov, atď. Po žilinskej konferencii sa začalo kňazstvo viditeľne deliť na pokrokových a reakčných.

* Brno 26. – 28. 4. 1951

V Brne zaznela labutia pieseň spoločných konferencií. Hlavné slovo dostal Ján Chabada a jeho mierové prejavy. Prednášku Jána Petrika „Spoločné proky v našich službách Božích“ uverejnila Theologia evangelica. Prednáška Štefana Abyryho „Evanjelizácia – náš príspevok ľudu“ zapadla do virvaru rútiaciach sa udalostí.

Na tri roky bol zvolený nový výbor KED v zložení: Miroslav Šourek (čbr., predseda), Ján Ďurovič (slovenská ev.a.v., podpredseda), Josef Berger (sliezka ev.a.v., pokladník), Andrej Mafašík (kresť. reform., zapisovateľ). Ostatní členovia výboru – za Slovenskú ev. a. v. cirkev Ivan Kolesár, Ján Štrba, Karol Gábriš, Ján Zeman; za Českobratrskú cirkev: Jan Dus, Miroslav Rodr, Josef Závodský; za reformovaných: Zoltán Galamboš.

Najbližšia konferencia mala byť v Trenčíne, tá sa ale pre zmenené politické pomery nezišla, pretože všetky cirkevné spolky v ČSR boli rozpustené a medzi nimi aj Konferencia evanjelických duchovných.

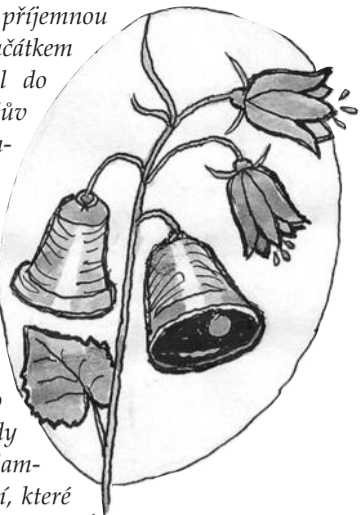
Bohumil Proksa

Pokračování z minulého čísla
(V učení o jednotách (církvních útva-
rech v konfesním smyslu) Jednota
bratrská evidentně předběhla ostat-
ní evangelická vyznání – bratří
nedali průchod konfesní zaujatosti).
Ale asi je v lidských dějinách nevy-
hnutelné, aby žáci svých velkých
učitelů všemi těmi -ismy nebo -ím
(kalvinismy, luterstvím...) zktivili
prostou a jednoznačnou, původní
zvěst evangelia.
Náš spis byl napsán v roce 1632, ne
však ve vlasti. Na bratrské synodě
v Lešně 6. října téhož roku se mimo
jiné jednalo právě i o tomto spise,
protože bratrští kněží rozpoznali
jeho význam. Tehdy Komenskému
vrátili rukopis s žádostí, aby jej opět
přehlédl a připravil k tisku. K tisku
ovšem nedošlo, protože originál
Janu Amosovi shořel při lešenském
požáru. Ale původní exemplář byl
opisován a tak se vlastně zachoval
pro pozdější knižní vydání. Výňatek
z „Agea znovu oživlého“ (kap. XX.)
se ještě objevuje v *Historii Bratří čes-
kých Jana Lasitského (Johannis Lasitii –
historiae – liber octavus)* z roku 1649.
V knižní podobě vyšel Haggaeus
redivivus teprve v roce 1893 v „Co-
meniu VII“ péčí J. Müllera. J. V. No-
vák s J. Hendrichem a podle nich
i J. L. Hromádka uvádějí, že jeden
z opisů je uložen v městské knihov-
ně v Žitavě. B. Souček uvádí signa-

туру městské žitavské knihovny
našeho spisu – A 151b. Zda je stále
možné toto dílo dohledat v žitavské
knihovně jsem nezjišťoval; nejde
mně v prvé řadě o práci s prameny,
nýbrž o duchovní (též teologický)
přínos Jana Amose. Snad je spis
v Žitavě k nalezení dosud.
Zajímavé, ačkoliv smutné, je histo-
rické pozadí v tehdejších Čechách.
Roku 1632 (doba třicetileté války)
saské (protestantské) vojsko kurfiřta
Jana Jiřího s vojevůdcem Arnimem
obsadilo část Čech i Prahu a čeští
exulanti se zpátky vraceli do své
země. Zdálo se, že pobělohorská ka-
tastrofa (porážka evangelických
stavů armádami Katolické ligy a
císaře Sv. říše římské) bude odčině-
na a politicko-náboženské pořádky
se vrátí do doby před Bílou Horou,
před rok 1620. Po obsazení Prahy
Sasy bylo 20. listopadu 1631 snato
z mostecké věže dvanáct hlav ze 27
popravených českých pánů a slav-
nostně pohřbeno v Týnském chrá-
mu na Starém městě pražském. Lidé
se zpátky vraceli k evangelickému
vyznání. Radost a veselí však brzy
uvadaly poté, jak čeští lidé trpně při-
hlíželi drancování českého státu
Sasy, kteří odváželi český majetek i
české památky do Saska. Právem lze
hovořit o půlleté sasské okupaci, než
Albrecht z Valdštejna v květnu roku
1632 vypudil Sasy z Čech. Návrat ke

spořádanému církevnímu životu
rovněž neprobíhal podle vzpomín-
nek a představ Čechů. Do čela nábo-
ženského života se dostal M. Samuel
Martinus z Dražova, který oddaně
stál ve službách saských luterských
konfesionalistů. Vědomí, že „první
reformace“ začala Husem právě u
nás, živý a bohatý vztah mezi evan-
gelickými vyznáními (luterány, kal-
vinisty, Jednotou a Českou církví
utrakvisty) byl přehlušen strohými
luterskými řády ctižádostivého
Martinia. (Podotýkám, že ještě do
roku 1611 měly výše uvedené církve
společnou konzistoř). Zřejmě i z této
doby pramení český odpor vůči
Němcům, zřejmě i odtud nejeden
český evangelfk klade vůči luterá-
nům odpor, který bohužel, v nějaké
míře trvá dosud.
Obnovu církve Komenský nechápe
konfesně. V Ageu dává do jedné
řady všechny řádné (a nejen) evan-
gelické církve na českém území a
napomíná k návratu k Bohu Hos-
podinu a jeho příkázáním (k Zá-
konu), k Hospodinu o kterém hovo-
ří Písma sv., ke Kristu Ježíši a jeho
naučením. Komenský volá k prosté-
mu životu rané církve a vůbec
k tomu nejlepšímu podle Písem, co
v křesťanské tradici zůstalo do jeho
doby tak, aby se Církev Páně stala
skutečnou Nevěstou Kristovou.

Pokračování přístě

Obvykle prožíval Jakub adventní dobu jako příjemnou
předvánoční pohodu. V kostele zavěsili začátkem
prosince adventní věnec, farář zařazoval do
bohoslužeb zpěvné písně připomínající Ježíšův
příchod, a všichni byli nějak radostnější nala-
děni. Dosti často cítil Jakub zvláštnost
adventu i ve všední dny a nebylo to jen
těmi reklamami, co se všade objevily.
Dnes se ale Jakubovi nálada pokazila.
Snad to do jisté míry zavinily ony veliké
haldy věcí, které se chystal zlikvidovat.
Celá léta bydlel v jednom bytě pohromadě s
otcem a starý pán nepřipouštěl, aby se něco
vyhazovalo. Po různých koutech bytu a půdy
se nahromadily stohy novin, časopisů, reklam-
ních tisků i lepenkové obaly všech velikostí, které
by se možná mohly jednou ještě nějak upotřebit. Teď
však, několik měsíců po otcově smrti, se Jakub rozhodl něco s tím rázně udělat.
Avšak ani vyhlídka na to, že se zbaví veteše, nestačila na to, aby mu spravila
beztak špatnou náladu.

Ale právě při tom kramaření a třídění narazil na něco, co ho zvlášť silně zauja-
lo. Byl to otcem pečlivě srovnaný notový materiál s rozmanitými etudami a
přednesovými skladbičkami pro mírně pokročilé adepty hudebního umění.
Zcela nahoře byly desky se svazkem zažloutlých volných listů, které pečlivý
otec nadepsal „Zvonky v úpravě pro čtyři hlasy“. Na „Zvonky“ si Jakub dobře
pamatoval. Byla to směs křesťanských i vlasteneckých písní s libovými melodi-
emi, které se ještě za války a po válce zpívaly v Nedělní škole. Tam však býva-
ly vázány v pevných deskách a nápěvy byly vytisknuté pouze v jednohlasé
verzi. Proč si ale otec opatřil tuto anonymní víceletou úpravu, syn nevěděl.
Snad si otec představoval, že by písně mohli jednou hrát dohromady Jakub na
housle a Marta na klavír. K tomu ovšem nikdy nedošlo.

Tehdejší farář neuměl hrát na kytaru jak to doveđe většina dnešních kazatelů.
Měl ale příjemný zvučný hlas a dovedl děti strhnout k nadšenému zpěvu. Jakub
si doposavad vybavoval, jak spolu s ostatními „prokřikoval“ od vánočního stro-
mu na přivítání Pána Ježíše. Zalistroval nostalgicky „Zvonky“, až našel písně k
této části církevního roku. Zrak mu padl na slova „Přišel Kníže pokoje ve světě
vin a strastí ztišit bouře, rozbroje, žezlem míru vlásti“. Za ta léta, co chodil cel-
kem pravidelně do kostela, vyslechl Jakub už mnoho biblických prognóz o pří-
chodu Mesiáše – těch ponurých i optimistických. Naslouchal jim ale většinou s
neurčitou představou, že jde o něco, co je ještě v nedohlednu, takže se tím
nemusí zbytečně znepokívat. Dnes ale stačila zdánlivě nevinná zmínka o
Knížeti míru přicházejícím ztišit bouře a rozbroje mezi lidmi, aby to Jakuba
zneklidnilo. Bylo to tak trochu jako nečekané bodnutí vosy, které je člověk
nucen chtít nechť vnímat. Vždyť přece Jakub má na svědomí docela čerstvý
rozbroj či roztržku s člověkem, který by mu měl být teď nejbližší – s Martou!
Jakub a Marta byli dvojčata a kupodivu spolu vždycky dobře vycházeli – až na
nějaké to dětské kočkování. Teď ovšem byla Marta již léta vdaná a obývala
s rodinou přízemí domku.
Není to dlouho, co přišla nahoru, což nebylo samozřejmě nic neobvyklého, tro-
chu však překvapila Jakuba svou žádostí: „Poslyš, Kubo, přišla jsem tě popro-
sit, jestli bys teď nepřenechal ten skosený pokoj po tátovi naší Jitce – aspoň pře-
chodně, než si něco našetříme a vyřešíme to jinak. Jitka má už před maturitou
a nemůže se pořád tísnit s bráchy v jedné maličké cimře.“ – „Máš přece, co ti
patří, ideální polovinu domu!“ vyjel na Martu Jakub. A pak jí navíc mentorsky
vyčetl, jaká je to troulalost, že vůbec o takových věcech hovoří pár měsíců po
otcově smrti. Možná, že na jeho slovech bylo trochu pravdy, Jakub ale také znal
dobře problémy, které dolejší rodina s bydlením a financemi má. Kde jen se v
něm vzala ta tordost?

Jakubovi stále nechtělo vymizet z paměti, jak zahanbeně Marta od něho odešla.
Obyčejně se vyčítky po několika hodinách nebo dnech vytratí, ale tentokrát ne
a ne. A teď k tomu ještě ta dávno pozapomenutá písnička ze „Zvonků“. Kdo by
řekl, že nevinné veršičky o lidských rozbrojích můžou tak silně zapůsobit?
Nakonec to Jakub už nevydržel, sešel po schodech do přízemí a zaklepal na dveře
sestřiny domácnosti. Otevřela mu sama Marta. Tázavě se podívala na bratra:
„Potřebuješ něco?“ řekla skoro nepřátelsky. „Rád bych se ti omluvil. Choval
jsem se k tobě jako ten nejodpornější hrubián. Samozřejmě, že Jitce ten pokoj
uvolním. Právě dnes jsem provedl generální čistku. Vždyť je Jitka má kmot-
řenka! A kromě toho bych nerad právě teď o adventu rozséval kolem sebe zakys-
lou, sobeckou náladu.“

Víc už nemusel Jakub říkat. Kolem krku ucítil sestřiny ruce a na tváři její usl-
zený polibek: „Ty ani, Kubo, netušíš, jak se mi ulevilo!“ Jsou opravdu vzácné
chvilky, kdy na lidi zapůsobí Kníže míru a svým Duchem vnese do jejich nitra
konejšivý klid.

Daniel Henych

Dokončení z minulého čísla
**3. Život věčný bude ve znamení ra-
dosti z odměny.** Boží člověk ví, že
spasení dostává zdarma. Je to ne-
smírně drahý dar, který Kristus při-
pravil svou obětí. Těm, kteří tento
dar přijali a z vděčnosti Kristu slou-
ží, Pán zaslibuje odměnu za službu,
věrnost a vytrvalost. Apoštol Pavel
napsal Timoteovi: „Dobrý boj jsem
bojoval, běh jsem dokončil, víru zacho-
val. Nyní je pro mne připraven vavřín
spravedlnosti, který mi dá v onen den
Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen
mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí
jeho příchod.“ (2 Tm 4,8) Ap. Jakub
napsal: „Blahoslavený člověk, který
obstojí ve zkoušce. Když se osvědčí,
dostane vavřín života, ježž Pán zaslíbil
těm, kdo ho milují.“ (Jk 1,12) A Pán
Ježíš Kristus praví: „Buď věrný až na
smrt, a dám ti vítězný věnec života.“
(Zj 2,10) „Nikdo totiž nemůže položit
jiný základ než ten, který už je položen,
a to je Ježíš Kristus. Zda někdo na tomto
základu staví ze zlata, stříbra, drahého
kamení, či ze dřeva, trávy, slámy - dílo
každého vyjde najevo. Ukáže to onen
den, neboť se zjeví v ohni. A oheň vy-
zkouší, jaké je dílo každého člověka.
Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu.“
(1 K 3,11-14) Bude to veliká chvíle
pro každého křesťana, když před-
stoupí před Pána a před všemi andě-
ly i před celou církví přijme z rukou
Pána Ježíše odměnu za vykonanou
službu. To bude daleko vzácnější
chvilky, než udělení doktorátu nebo
zlaté medaile na olympiádě.
**4. Život věčný znamená mít věčné
dědictví.** Apoštol Petr napsal nádh-
erná slova: „Veleben buď Bůh a Otec
Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze
svého velikého milosrdenství dal vzkříše-
ním Ježíše Krista nově se narodit k živé
naději. Dědictví nehynoucí, neposkvrně-
né a nevaďnoucí je připraveno pro vás
v nebesích a Boží moc vás skrze víru
střeží ke spasení, které bude odhaleno

v posledním čase. Z toho se radujte.“
(1 Pt 1,3-5) Apoštol Pavel konstatuje
tuto nádhernou skutečnost: „A jsme-
li děti, tedy i dědicové - dědicové Bo-
ží, spoludědicové Kristovi.“ (Ř 8, 17)
„V něm byla i vám, když jste uslyšeli
slovo pravdy, evangelium o svém spase-
ní, a uvěřili mu, vtisknuta pečeť zaslíbe-
ného Ducha svatého jako závdavek naše-
ho dědictví na vykoupení těch, které si
Bůh vydobyl k chvále své slávy.“
(Ef 1,13) Jak velice se lidé radují,
když po svých předcích něco větší-
ho zdědí. Všechna zemská dědictví
jsou však jen blátem v porovnání
s věčným dědictvím, které obdrží
Boží děti od svého nebeského Otce.
To je i pro mne důvod k velké
radosti.
**5. Život věčný znamená účast na
vládě spolu s Kristem.** Většina lidí
na této zemi neměla příležitost vlád-
nout. V Kristově království tomu
bude jinak. Tam se budou Boží děti
podílet na vládě Pána Ježíše. On to
osobně slibuje: „Pojďte požehnaní
mého Otce, ujměte se království, které je
vám připraveno od založení světa.“
(Mt 25,34) „Správně, služebníku dobrý,
poněvadž jsi byl věrný v docela malé
věci, budeš vládnout nad deseti městy.“
(L 19,17) „Kdo zvítězí, tomu dám used-
nout se mnou na trůn, tak jako já jsem
zvítězil a usedl s Otcem na jeho trůn.“
(Zj 3,21) „Kdo zvítězí a setrvá v mých
skutcích až do konce, tomu dám moc nad
národy: bude je pást železnou berlou.“
(Zj 2,26) Už prorok Daniel směl při-
jmout zjevení tohoto Božího zaslíbe-
ní: „Ale království se ujmou svatí
Nejvyššího a budou mít království
v držení až na věky, totiž až na věky
věků.“ (Da 7,18) Neumíme si to vše
ani představit. Kristovo kralování
bude však podstatně jiné, než kralo-
vání vládců této země. Kristus je
totiž králem, který slouží. Budeme
se tedy podílet na jeho královské
službě.

máme ani tušení jak veliká to bu-
de sláva.
Když tedy přemýšlím o obsahu slov
"život věčný" ve světle Písma svaté-
ho, nemohu jinak, jen velebit, osla-
vovat a vyvyšovat Pána Ježíše
Krista, že nám tento dar připravil a
chystá nám tak nádhernou budouc-
nost. Je to i pro mne důvod k velké
radosti. Toto uvažování mohu
zakončit jen oslavnou modlitbou:
Pane Ježíši Kriste, děkuji ti za tu
skvělou budoucnost. Z celé duše ti
děkuji, žes i mne zahrnul svou lás-

kou, draze vykoupil a očistil svou
krví. Dobrořečím ti za to, že jsi mě
připojil ke své Boží rodině. Velebím
tě za všechno, co jsem až dosud ze
tvé milostivé ruky přijal. Ještě víc tě
oslavuji za věčný domov, který i pro
mne připravuješ. Velmi se těším, až
tě uvidím tvář v tvář, až ti za všech-
no poděkuji a budu tě velebit spolu
s tvou Církví nebeskými chvalozpě-
vy: „Tomu jenž sedí na trůnu, i Berán-
kovi dobrořečení, čest sláva i moc na
věky věků.“

Stanislav Kaczmarczyk

Bratrský kněz, pedagog a překladatel
MIKULÁŠ ALBERT Z KAMÉNKA

(ASI 1547 KRAPICE U OPOLÍ VE SLEZSKU – 16. 12. 1617 PRAHA)

Pocházel ze slezské nižší šlechty, studoval ve Frankfurtu n. O. a ve Wittenbergu, kde se stal magistrem svobodných umění. Vyučoval staré jazyky ve Slezsku a na Moravě, od r. 1575 také na bratrském gymnáziu v Ivančicích a v Náměšti. Jako hebraista spolupracoval 1577-1590 na překladu Kralické bible (se Štefanem, Cibulkou, Sušickým a Felinem), 1596 potom na novém vydání. 1588 se stal správcem školy, ale pro neshody s úzkou radou byl 1598 přeložen do Fulneku. Spolu s kazatelstvím zastával úřad městského písaře v Opavě. Královský mandát proti Jednotě bratrské 1602 ho přinutil k odchodu. S Jednotou bratrskou se rozešel. 1603-1604 působil v Praze, kde se ucházel o místo na univerzitě. 1604-1609 vyučoval ve Wittenbergu, dokud mu Rudolfův Majestát neumožnil návrat do Prahy. 1610 nejprve soukromě, později na univerzitě vyučoval hebrejštinu, stal se prefektem zemské školy a rektorem pedagogia, 1613 děkanem filosofické fakulty a 1617 proboštem koleje a rektorem univerzity. Pasovský vpád 1611 mu ovšem způsobil značné majetkové škody. Jeho syn Jan a dcera Kateřina Alžběta zdědili jeho jazykové nadání a získali i příslušné vzdělání.

Jeho spisy: *Trojazyčné sdělení o akademické výchově 1612, Řeč o studiu hebrejského jazyka 1611*, (spolu s Veleslavínem) *Čtyřjazyčný slovník 1598*. Byl naším prvním hebraistou a orientalistou a ceníme si zvláště jeho práce na kralickém překladu Starého zákona.

Bohuslav Vik

Wiclifův stoupenec
JOHN OLDCASTLE / COBHAM

(ASI 1360 HEREFORDSHIRE – 14. 12. 1417 LONDÝN)

Byl synem anglického šlechtice Richarda Oldcastla z Almeley, vystupoval ve službách lorda Greye z Codnoru i krále Jindřicha IV. (1399-1413), zastával významné vojenské i státní funkce, 1408 se oženil s Joan z Cobhamu a získal tak nejen titul lorda, ale také značné jmění v Kentu a Norfolku. Kolem r. 1410 se přidal k lollardům – žákům oxfordského reformátora Johna Wiclifa (1324-1384), kteří odsuzovali bohatství a zkaženost církve, a stal se jejich vůdcem. Tím se dostal do konfliktu s arcibiskupem Th. Arundelem z Yorku, byl odsouzen za kacířství a byl na něj vydán zatykač. Král Jindřich V. (1413-1422) jej zpočátku chránil, ale za čas byl Oldcastle zatčen a uvězněn v londýnském Toweru. Odtamtud uprchl, vedl vzpoutru proti králi, ale po porážce byl zajat a v Londýně popraven: oběšen a jeho tělo bylo spáleno. (Brzy poté odešel oxfordský mistr Peter Payne - Engliš (asi 1380-1456) do Čech, kde už Wiclifovo učení zapustilo kořeny vlivem knih, které čeští studenti přinesli z Anglie a jejichž veřejné pálení v r. 1410 na tom nic nezměnilo.)

„Po Bohu vzdávám poslušnost svou králi, ale co se týče duchovní vlády papežovy, toho neposlouchám.“

Bohuslav Vik

Toto číslo sponzoruje:

II. žižkovský sbor ČCE, Čajkovského 10, Praha 3

PÍSEŇ PÍSNÍ 19: BŮH JE INICIÁTOREM VŠEHO

Ten, který nás vyhledal a probudil k životu víry, který nás řídí svým pastýřským prutem, je iniciátorem všeho. „Probudila jsem si tě ...“. (8,5) I prorok Izajáš měl takovou zkušenost a dobře věděl, že Bůh „bezmocné nese na svých ramenou“. Jen díky němu můžeme procházet přes všechny pustiny života a s jeho zaslíbením vyhlížet k věčnosti. Proto zní z Písně písní volání z hlubin srdce: „Polož mne jako pečeť na své srdce, jako pečeton prsten na své rámě!“ (8,6) Učiň nás Bože svou pečeti, vryj každému z nás svoje jméno! To je vyznání a touha po následování toho, který nás vyhledal a který se k nám v Kristu Ježíši sklonil! Dal nám svoje jméno, a my si v hluboké pokoře před jeho tváří uvědomujeme, že bez něho ani žádného jména nemáme. On nám vtiskuje na naše čela a do našich srdcí svou pečeť, takže ti, s kterými se potom setkáváme, mohou číst z našeho chování a jednání otisk Božího jména! Apoštol Pavel připomíná, že Pán Ježíš Kristus byl pečeti nebeského Otce, „obraz jeho osoby“. I na nás by měla být tato Boží pečeť patrná. V tom je naše naděje, že se k nám Bůh přiznává! Jeho zájem o člověka ještě neskončil: „Ohlašuj se mi ...“. (8,13) Ten, který nás učinil a všim obdařil, který okusil i něco z naší neposlušnosti, lidské zrady a zloby, svým křížem a vítězným vzkříšením před námi otevírá bránu nového ráje. Je schopen obmyt naše srdce i duchovní oči, aby viděly a ještě přidat zaslíbení: „Já s vámi jsem po všechny dny až do skonání světa!“ Předchází nás v bratrůch a sestrách, vede nás svým slovem, stojí o nás i o naše volání. A autor Písně písní ho vyhlíží: „Pospěš můj milý ...“. (8,14) Přijď a pospěš, protože bez tebe se topíme, bloudíme, je nám úzko, sami ze sebe všechno kazíme, na co sáhneme. Dej nám, prosíme, svého svatého Ducha, skrze kterého bychom se znovu roztoužili po tobě a po tvých věcech!

Stokončení přístě

Pavel Rybín

Josef Lada – malíř, ilustrátor, scénograf

V letošním roce uplyne 17. prosince sto třicet let od narození nezaměnitelného výtvarného umělce Josefa Lady, známého a milovaného u nás jak dětmi, tak dospělými. Kolik hřejivé harmonie, něhy a hravosti, kolik veselí, kolik osobité moudrosti, kolik laskavosti a lásky je vetkáno do jeho obrazů, jichž zanechal více než čtyři sta, do jeho ilustrací, jichž vytvořil více než patnáct tisíc. Snad každý Čech je pozná na první pohled! Kdo z nás nedržel alespoň jednou v rukou jeho nejznámější knihy pro děti Kocour Mikeš nebo O chytré kmotře lišce, které nejen ilustroval, ale i napsal? A kdo z nás by neznal jeho fenomenální ilustrace k Osudům dobrého vojáka Švejka či Tyrolských elegií aj.? Kdo z nás by nemiloval Ladovu zimu, která svými náměty a nenapodobitelným zpracováním vytvořila celou sérii nejoblíbenějších vánočních pohlednic? Zamilovali jsme si však nejen ladovské ztvárnění snivých zasněžených Vánoc s jejich naděnou zvěstí dominujících kostelíků na kopcích uprostřed vsí, ale i kresby plné výskotu a smíchu zachycující velikonoční pomlázku. Josef Lada se narodil ve středočeské vesnici Hrusice, kde prožil své dětství a kam se později pravidelně vracel. Uměl proto z vlastní zkušenosti svým štětcem zasvěceně vyprávět o nesnadné, tvrdé práci chudého domkaře, hospodáře, upoceného kováře, ševce, rozmáchnutého řezníka při zabijačkách, ustara-

ného pasáčka, který si je navzdory vlastní nepatrnosti vědom své důležitosti, podobně jako ponocný důstojně procházející ztichlou noční vsí. Nesmíme, nemůžeme zapomenout také na typického Ladova pohádkového vodníka zbaveného tajemna, usměvavého vodníčka s jehličkou v ruce ... Jak dobře všechny ty postavičky, všechny ty výjevy známe, jak k nám znovu a znovu dokáží promlouvat o radosti, o snech, o touze po štěstí, ale i o povinnosti a zodpovědnosti k bližnímu, k životu. Je téměř neuvěřitelné, že by tento malíř vyhraněného stylu s charakteristickou silnou linkou a zaoblenými tvary neměl prostorové vidění. Jako půlroční dítě totiž upadl na ševcovský nůž (otec byl ševcem) a nevratně si poranil jedno oko. Říká se, že Josef Lada začal kreslit ještě dříve, než se naučil psát. Po ukončení školní docházky však nastoupil v Praze do učení na knihaře – zlatiče. Zároveň však brzy začal navštěvovat také večerní kurzy kreslení na pražské UMPRUM a jeden rok dokonce absolvoval i denní studium pod vedením profesorů Dítěte a Hofbauera. Ladův umělecký záběr je velmi různorodý. Známe jeho karikatury v novinách a časopisech, patnáct let působil jako oblíbený redaktor nedělní přílohy Českého slova Kvítko z čertovy zahrádky, byl také úspěšným scénografem a hlavním výtvarníkem populárního filmu režiséra Josefa Macha Hrátky s čertem

a dalších. Závratné dědictví však svému národu zanechal především v bohaté a oslovující volné tvorbě. Pro své výtvarné vyjádření nejrůzněji používal kresbu, kvaš a temperu. Byl členem SVU Mánes a SČUG Hollar. S jeho dílem, rozsetým v mnoha soukromých sbírkách, se můžeme setkávat především v Památníku národního písemnictví, v Národní galerii Praha, v Muzeu umění Olomouc, také v jeho vile v Hrusicích, která dnes slouží jako Památník Josefa Lady s expozicí, a jinde. Nelze nezmínit, že nositel Nobelovy ceny básník Jaroslav Seifert, inspirován Ladovými ilustracemi, věnoval malíři sbírku básní Chlapec a hvězdy. O umělcově popularitě a oblíbenosti svědčí také skutečnost, že o něm bylo napsáno více než 14 monografií nebo vzpomínkových knih, z nichž nejznámější je kniha Ladovy dcery Aleny, rovněž výtvarnice, Můj táta Josef Lada. Mladší dcera Eva, klavíristka, zahynula žel ve svých sedmnácti letech před koncem 2. světové války při leteckém bombardování u Emauzského kláštera, v jehož blízkosti Ladovi v Ohradní ulici (dnes Ladova) bydleli. V letošním roce si připomínáme nejen 130. výročí Ladova narození, ale i 60. výročí jeho smrti. Zemřel 14. prosince 1957 v Praze a pochován byl na Olšanských hřbitovech.

Milada Kadůrková

Inzerce

CELOROČNÍ REKREACE V CENTRU KRKONOŠ - PRO SKUPINY A RODINY nabízíme chalupu "Muchomůrka" ve Svobodě nad Úpou. Bližší info u br. faráře Samuela Hejzlara, tel: 603578108.

č. 15

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2,
Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607,
e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 481 Kč, jednotlivé číslo 13 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Redaktorka: Helena Bastlová
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů.
Nevyžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne Grafotechna
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka České pošty 800 300 302
adresa pro písemný styk: Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné záсылky: A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X

Pojď,
ted' je ten čas jej chválit...

Pojďme se v tento vánoční čas
na chvíli zastavit
a připomenout si smysl Vánoc.
Setkání se uskuteční 25. 12. 2017 od 16:00
v evangelickém kostelíku na Klokočově u Chotěboře.
Radostnou zvěst uslyšíte
od našeho faráře Mgr. Jiřího Kučery.